

лишок після підтримки матеріального добробуту фірми на досягнутому рівні, визначеному на початок і кінець звітного періоду, до його використання чи розподілу.

Німецький філософ К. Маркс вважав, що прибуток є перетвореною формою додаткової вартості. При цьому він вважав джерелом вартості тільки працю найманих робітників, ігноруючи при цьому працю підприємців.

На початку ХХ століття великої популярності набула інноваційна теорія прибутку. Її засновником був австрійський економіст Й. А. Шумпетер. У своїй книзі «Теорія економічного розвитку» він уперше розробив концепцію походження прибутку як результату від здійснення нововведень. Він відрізняв прибуток підприємця від плати за керівництвом підприємством і премії за ризик ведення бізнесу. Шумпетер прямо відносив їх у витрати виробництва. Він стверджував, що власне підприємець ніколи не несе ризику від упровадження своїх інновацій. Єдине, чим він ризикує, - це своєю репутацією.

Велике значення прибутку в економічних відносинах покликала до життя велику кількість концепцій та гіпотез.

ОРГАНІЗАЦІЯ ЗВІТНОСТІ ЗА ЄДИНИМ СОЦІАЛЬНИМ ВНЕСКОМ

Султанова Ю.Ф., студентка ОКР “Магістр” спец. “Облік і аудит”*

**Науковий керівник – Мармуль Л.О., д.е.н., професор*

З 1 січня 2011 року в Україні запроваджена єдина система збору страхових внесків, їх облік та контроль за повнотою і своєчасністю сплати, а також єдина інформаційна система платників страхових внесків та застрахованих осіб. Єдина система регламентується Законом України “Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування” № 2464-VI від 08.07.2010 р. [1].

Згідно із ст. 1 Закону України “Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування” [1] єдиний внесок на загальнообов’язкове державне соціальне страхування – консолідований страховий внесок, збір якого здійснюється до системи загальнообов’язкового державного соціального страхування в обов’язковому порядку та на регулярній основі з метою забезпечення захисту у випадках, передбачених законодавством, прав застрахованих осіб та членів їхніх сімей на отримання страхових виплат (послуг) за діючими видами загальнообов’язкового державного соціального страхування

З 01 січня 2011 року вводиться єдиний звіт встановленої форми до Пенсійного фонду.

У законі про ЄСВ про звітність сказано, що платник ЄСВ має подавати звітність до територіального органу ПФУ у строки, у порядку та за формою, установлені ПФУ за погодження відповідними органами загальнообов’язкового державного соціального страхування та Державним комітетом статистики [1]. Запровадження єдиного соціального внеску, на перший погляд,

значно спрощує взаємодію платників з фондами соціального страхування. Звітність до чотирьох фондів: Пенсійного фонду України, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, об'єднується в єдиний звіт. Проте потрібно ще буде звітувати про кошти на виплату допомоги по тимчасовій непрацездатності, декретних, часткової допомоги по безробіттю, а про це потрібно повідомляти відділенням фондів соціального страхування. Які саме звіти й коли треба складати та подавати потрібно ще узгодити з відповідними фондами. Саме тому запровадження ЄСВ не надто зменшить документообіг.

Порядок, строки подання та форму звіту про суми нарахованої заробітної плати (доходу, грошового забезпечення, допомоги, компенсації) застрахованих осіб, на яку нараховано і з якої сплачено страхові внески, та суми нарахованого єдиного внеску передбачені „Порядком формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування”, який затверджено постановою правління Пенсійного фонду України від 08.10.2010 № 22-2 [2].

Звіт формується платниками самостійно на підставі бухгалтерських та інших документів, відповідно до яких провадиться нарахування (обчислення) або які підтверджують нарахування (обчислення) виплат (доходу), на які відповідно до Закону нараховується єдиний внесок.

З метою правильного і своєчасного заповнення і подання звіту до Пенсійного фонду України на підприємстві необхідно правильно організувати бухгалтерський облік єдиного соціального внеску.

В Плані рахунків спеціального бухгалтерського рахунку для обліку нового виду платежу не передбачено. Тому з метою забезпечення достовірної інформації при заповненні звіту та сплаті сум єдиного соціального внеску пропонуємо відкрити окремий субрахунок рахунку 65 – 657 “За єдиним соціальним внеском”. Але оскільки оплата сум єдиного соціального внеску буде здійснюватися на різні рахунки залежно від видів виплат, на які нараховано внески, та ставок доцільно відкрити субрахунки другого порядку. Зокрема, вони можуть відповідати видам виплат, які здійснює підприємство працівникам. Наприклад:

- 657-1 “За єдиним соціальним внеском на заробітну плату”;
- 657-2 “За єдиним соціальним внеском на виплати за цивільно-правовими договорами”;
- 657-3 “За єдиним соціальним внеском на допомогу по тимчасовій непрацездатності”.

Також можна скористатися субрахунком 651 “За пенсійним забезпеченням”, але при наявності інших незакритих розрахунків з Пенсійним фондом їх слід розмежувати відкриттям субрахунків другого порядку.

Отже, як бачимо, запровадження єдиного соціального внеску фактично повністю змінює систему і механізм складання та подання звітності, а також процедуру сплати внесків.

Список використаних джерел:

1. Закон України “Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування” №. 2464-VI від 08.07.2010 р. [Електронний ресурс] <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2464-17>
2. “Порядком формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування” затверджено Постановою правління Пенсійного фонду України № 22-2 від 08.10.2010 [Електронний ресурс] http://ot4et.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=5&Itemid=11
3. Тамара Прощина. Єдиний внесок: бухгалтерський і податковий облік // Все про бухгалтерський облік – 2011 – № 4

ГАРАНТІЙНІ ВИПЛАТИ ТА ВІДПУСТКА

Татара О. І., студентка*

**Науковий керівник – к.е.н., доцент Левченко З. М.*

У контексті більш широкого питання реформування трудового законодавства України доцільним є виділення проблеми гарантійних виплат. Її актуальність обумовлюється тим, що значна кількість працівників стикається з незручностями, які викликані незадовільним станом системи правових норм, спрямованих на врегулювання правовідносин між працівниками і роботодавцями щодо гарантійних виплат, невідповідності їх суспільним потребам.

Під соціально-економічним призначенням гарантійних виплат розуміється збереження за працівником досягнутого ним рівня доходів в той період, коли працівник не працював. Саме такою спрямованістю гарантійні виплати відрізняються від інших виплат роботодавців на користь працівника.

Дискусійним питанням в теорії трудового права України є належність виплат за відпустки до гарантійних виплат.

На думку А. Пашерстника, плата за відпустку належить до компенсаційних та інших виплат. Універсальну позицію займає В. Францяну, яка полягає в тому, що суми, які виплачуються перед відпусткою, в одному випадку являють собою різновид заробітної плати, а в іншому змішану правову категорію. На наш погляд, більш обґрунтованою є точка зору Л. Гаранщенко. Її позиція полягає в наступному. Відповідно до ст.1 Закону України “Про оплату праці” заробітна плата – це винагорода, обчислена як правило, у грошовому виразі, яку за трудовим договором власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу [2]. Оскільки під час відпустки працівник безпосередньо не виконує свої трудові обов’язки, а відпочиває або виконує спеціальне завдання (закінчує роботу над написанням дисертації), то й збереження середньої заробітної плати за час відпустки не є винагородою за виконану роботу. За своєю природою ці кошти виступають гарантійними і компенсаційними виплатами. Ознака га-